

IN DE VEELBESPROKEN VLUCHTELINGENLOODS TE AMSTERDAM

De emmers gevuld en alles klaargemaakt voor een duchtige beurt. Het vrouwelijke talent verloochent zich toch nergens.

De zorgen voor den inwendigen mensch. In de proviandkamers worden dagelijks duizenden boterhammen verwerkt.

zuiging, het gesuis van den wind was vreeselijk. Andere auto's naderden achter hem; hij hoorde hun horens toeteren.

Hij vermeerderde zijn snelheid tot acht en zestig K.M. Hij naderde nu een steile helling. De auto van zijn voorganger scheen letterlijk de helling op te vliegen en af te glijden. Toen hij zelf de helling bereikt had, vermeerderde hij zijn spoed nog; hij dacht niet aan gevaar, dacht aan niets anders, dan zijn vijand te passeeren. Hij schoot de helling af met een razende snelheid; nu naderde hij een scherpe bocht in den weg, hij toeterde waarschuwend en nam de bocht met een snelheid van zeventig K.M., draaiende op zijn beide linkerwielen.

Ondertusschen bemerkte Parsons wel dat zijn tegenstander op hem won. Hij stuurde daarom zooveel mogelijk langs eene zijde van den weg, om het gevaar van aanrijding te voorkomen. Ze reden nu langs een vlakken rechten weg, auto No. 8 met een snelheid van vijf en zestig, auto No. 10 met een snelheid van zeventig kilometer. „Vervloekte kerel,” mompelde Knox, „het schijnt hem ernst te wezen.”

Tachtig meter, vijftig meter, twintig meter scheidden de beide auto's van elkaar.

„Ik zal, ik moet hem voorbij!” siste Knox tusschen de tanden.

Er was net ruimte genoeg voor de twee auto's, die nu met nog geen meter tusschenruimte naast elkander voortstoven in angstwekkende vaart. De een bestuurd door iemand met armoede en schande in het vooruitzicht als hij verloor; en de andere door een man vervuld van krankzinnigen haat en wraak tegen zijn medeminnaar, die hem de vrouw die hij beminde trachtte af te winnen. Wat een race!

Na ongeveer twee mijlen naast elkander te zijn voortgerend, wist Knox zijn snelheid te vermeederen tot vijf en zeventig kilometer en schoof zijn tegenstander voorbij. Deze was zeer teleurgesteld, doch wetende dat ze weldra een steile helling moesten passeeren, besloot hij daar den ander weder voorbij te rennen. Hij hield dus den auto goed in het oog. Knox evenwel was besloten dit te verhinderen al moesten ze beiden verongelukken.

Hij verminderde zijn vaart bij den volgende heuvel tot zestig K.M. Geen vijftig meter achter hem kwam Parsons' auto met onverminderde snelheid aanrijden. Knox hoorde het signaal van den hoorn steeds nader en nader en schoot den heuvel af met vijf en zeventig K.M.-snelheid. Zijn mededinger was nu nauwelijks dertig meter achter hem. Voor hem strekte zich weer een rechte weg uit. Knox bleef nu in het midden van den weg rijden.

De prachtige Panhurst rende nu op de Mors in. De mogelijkheid dat Knox zijn vijand door niet uit te wijken verhinderen zou voor te komen, was door den laatste voorzien en hij had zich voor den afrit van een tweeden geheel verschillend klinkenden hoorn voorzien. Hij verminderde nu zijn vaart en liet Knox een flink eind vooruitrennen; toen kwam hij hem weer achterop, nu met een snelheid van tachtig K.M.

Luid deed hij nu den anderen hoorn weerklinken hopende dat Knox, in den waan dat het een der andere deelnemers was, die kwam aanrennen, en uit vrees voor disqualificatie, den weg zou vrijmaken.

De list gelukte volkomen, Knox week uit en in enkele seconden was Parsons dezen gepasseerd. Eerst nu zag Knox met verbeten woede, doch te laat, welken poets de ander hem had gespeeld. Parsons wist dat zijn verbitterde vijand hem nu zeker zou verpletteren als hij kon en bracht zijn machine op de uiterste capaciteit, negentig K.M. Het was een strijd op leven en dood. Hoe lang zou dat nog duren? Hoe lang zouden de zenuwen der beide mannen het nog uithouden?

DE SLAAPVERTREKKEN.

De met schotten afgedeelde ruimten bieden voor velen slaapgelegenheid.

De Belgische kapper kapt een lief vluchtelingetje een keurig krullenkopje.

„Hemel!” klonk het verbaasd. „'t Is een vrouw. Ik dacht dat auto 10 bestuurd werd door Claude Parsons?”

„Zoo is 't,” merkte een der commissarissen op. „Een kranige vrouw! Wat zou dat beteekenen?”

Ja, het was een jonge dame en haar naam was Winifred Hartford. Toen ze weer tot bewustzijn kwam, vertelde ze den commissieleden hoe 't kwam dat zij het wereldrecord geslagen had.

Den vorigen avond na den twist met Knox was Parsons haar komen bezoeken en had haar het geheele onderhoud met Knox meegedeeld. Niet hij echter, maar zijn broer, die in financiële moeilijkheden verkeerde, had de fraude gepleegd. Hij had evenwel diens schuld op zich genomen om zijn toekomst niet te verwoesten en in de meening door het winnen van den wedstrijd het kwaad te niet te kunnen doen.

De voorwaarden die Knox hem gesteld had, waren zoo schandelijk dat hij ze niet aanvaardde kon.

Daarom was hij alles aan Winifred komen vertellen; hij bekende haar zijn liefde en vond die beantwoord. Het meisje zei, dat hij niets beters kon doen dan den strijd trachten te winnen.

Bij het verlaten van haar woning gleed hij ongelukkigerwijs uit en brak zijn pols, zoodat het hem onmogelijk was den volgende dag een auto te besturen.

Toen verklaarde Winifred dat zij zijn plaats zou innemen.

Niets kon haar hiervan terughouden.

Zelf een ervaren automobiliste vreesde zij niets.

Ze deed dus het autokostuum van haar verloofde aan en nam onder zijn naam aan de wedrennen deel.

En nu had zij den wedstrijd gewonnen en den prijs, en bovendien een echtgenoot.

Wilson Knox was op den weg gevonden, gedeeltelijk onder zijn machine, kreupel voor geheel zijn leven.

Tijd en een ongeneselijke ziekte zijn vaak in staat den hatelijksten karakters lijdzaamheid en vergevingsgezindheid te leeren.

Wilson Knox kwam niet meer op zijn laatste gesprek met Parsons terug. En thans is er geen welkomer gast in de gezellige woning van den heer en mevrouw Parsons, dan een verouderde, kreupel man.

Toen het Zondag 15 November voor het eerst in ons land sneeuwde, profiteerde de heer J. F. du Bois te Bussum er van om bovenstaande aardige foto te nemen.

